

## POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania C. P.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Tomaszowie  
Mazowieckim  
o wysokość świadczenia,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 31 stycznia 2024 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi  
z dnia 22 listopada 2022 r., sygn. akt III AUa 143/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 listopada 2022 r., sygn. akt III AUa 143/22, Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację odwołującego się C. P. od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z 3 grudnia 2021 r., sygn. akt V U 845/21, którym Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Tomaszowie Mazowieckim z 7 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z 3 grudnia 2021 r., sygn. akt V U 845/21, oddalił odwołanie C. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Tomaszowie Mazowieckim z 7 września 2021 r. odmawiającej mu prawa do podjęcia wypłaty emerytury z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia i dokonania przez wnioskodawcę wyboru emerytury z tytułu służby w Służbie Więziennej z Biura Emerytalnego Służby Więziennej.

Apelację od tego wyroku wniósł odwołujący się, zarzucając mu naruszenie art. 95 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.); art. 95 ust. 2 w związku z art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP.

Sąd Apelacyjny uznał apelację za nieuzasadnioną w konsekwencji oddalając ją.

Sąd drugiej instancji wskazał, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu. Z materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca do służby więziennej został przyjęty 1 kwietnia 1988 r. (czyli przed 2 stycznia 1999 r.), od 21 listopada 2004 r. pobierał emeryturę Służby Więziennej, a od 9 lipca 2018 r. przyznano mu prawo do emerytury z powszechnego systemu emerytalnego. Nie ma zatem wątpliwości, że do ubezpieczonego zastosowanie znajdzie art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej, który w razie takiego zbiegu praw do świadczeń (emerytur) nakazuje wypłatę tylko jednego świadczenia (jednej emerytury), wyższego lub wybranego przez zainteresowanego. Nie znajdzie natomiast zastosowania art. 95 ust. 2 tejże ustawy w części wyłączającej stosowanie ust. 1, bowiem wnioskodawca nie został przyjęty do służby po 1 stycznia 1999 r., a tylko takich funkcjonariuszy dotyczy wyłączenie, o czym stanowi art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) i Służby Więziennej. Kierując się treścią art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej zasadnie organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury z ZUS.

Apelujący swoje zarzuty oparł m.in. na wykładni art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej przedstawionej przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. (I UK 426/17). Jednak w późniejszej uchwale, wydanej już po zainicjowaniu postępowania apelacyjnego - z 15 grudnia 2021 r. - Sąd Najwyższy nie podzielił swojego poglądu wyrażonego we wspomnianym wyroku z 24 stycznia 2019 r. i zajął jednoznaczne stanowisko, że ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej

w zw. z art. 7 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin).

Słusznie podkreślił sąd *meriti*, że Biuro Emerytalne Służby Więziennej zaliczyło wnioskodawcy do wysługi emerytalnej okresy ubezpieczenia odbyte przed wstąpieniem do Służby Więziennej, co spowodowało wzrost podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego do 73,37%. Wnioskodawca z tytułu służby ma wypracowany bowiem jedynie okres 16 lat, 7 miesięcy i 20 dni, co daje mniej niż 44% podstawy wymiaru świadczenia. To oznacza, że zasadniczo została u niego zachowana zasada wzajemności składki i świadczeń w rozumieniu funkcjonującym w polskim systemie ubezpieczenia społecznego. Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że ta zasada jest zachowana nawet wtedy, gdy włożony wkład nie jest wprost proporcjonalny do korzyści, jaką przynosi zwiększenie emerytury. Konstytucyjne prawo do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego oznacza bowiem jedynie obowiązek zagwarantowania minimum poziomu świadczeń osobom, które osiągnęły wiek emerytalny i zaprzestały w związku z tym aktywności zawodowej. Ustawodawca nie ma natomiast konstytucyjnego obowiązku umożliwienia kumulacji świadczeń rentowych i emerytalnych z różnych tytułów (zob. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 31 stycznia 2006 r., K 23/03, OTK-A 2006 nr 1, poz. 8). Stąd zarzuty naruszenia art.32 ust. 1 i 2 Konstytucji zostały uznane za całkowicie chybione. Jak zasadnie przypomniał sąd *meriti*, Sąd Najwyższy już w wyroku z 4 kwietnia 2012 r., I UK 390/11 uznał, że „zasada wypłacania tylko jednego świadczenia z ubezpieczenia społecznego (art. 95 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) stanowi wyraz obowiązującej w prawie ubezpieczeń społecznych zasady solidarności ryzyka i nie jest sprzeczna z konstytucyjną zasadą równości (art. 32 Konstytucji RP)”.

Konkludując, zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, przy uwzględnieniu wykładni dokonanej w uchwale składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r., sygn. akt III UZP 7/21, którą wnioskodawca w swojej argumentacji bezzasadnie pomija, jest co prawda uprawniony do zbiegu prawa do emerytury z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych z prawem

do emerytury mundurowej, jednakże, zgodnie z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, w przypadku odwołującego zastosowanie znajduje zasada wypłaty jednego z tych świadczeń - wyższego lub wybranego przez ubezpieczonego. Ponieważ poza sporem jest to, że apelujący wybrał wyższe świadczenie - emeryturę mundurową, sporna decyzja organu rentowego o zawieszeniu emerytury przyznanej z systemu powszechnego jest zgodna z obowiązującymi przepisami. Stąd również zawarte w apelacji zarzuty naruszenia prawa materialnego nie zasługiwały na uwzględnienie.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną odwołujący się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego); pkt 2 (potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Strona skarżąca wskazała, że istotnym zagadnieniem prawnym wymagającym zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy jest wzajemna zależność dwóch podstaw prawnych (aktów/orzeczeń/tytułów), które regulują materię związaną z nabyciem uprawnień emerytalnych przez stronę.

Powyższe wiąże się potrzebą wykładni przepisów prawa, które w omawianym przypadku budzą poważne wątpliwości, gdyż wpływają na sferę praw i obowiązków obywatela polskiego.

Skarga kasacyjna jest w ocenie strony skarżącej oczywiście uzasadniona, biorąc pod uwagę również poglądy doktryny - profesorów prawa i sędziów. Stanowisko wyrażone w uchwale siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021r. w sprawie o sygn. akt III UZP 7/21 powinno być poddane weryfikacji i głębszej analizie, zwłaszcza w kontekście złożonego przez Pierwszą Prezes Sądu Najwyższego Panią Profesor Małgorzatę Manowską wniosku do Trybunału Konstytucyjnego, która również zauważa problem w zakresie konstytucyjności przepisów, które ograniczają uprawnienia strony.

Odbieranie stronie prawa nabytego, wykazującej się całe życie aktywnością zawodową, pracującą na rzecz Państwa i od pracy której były pobierane należności

publicznoprawne, w szczególności składki emerytalno-rentowe, jest nieuprawnione i sprzeczne z zasadami demokratycznego państwa prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.); występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz

wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Zgodnie natomiast z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej

propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

Sformułowane przez skarżącego problemy prawne, przedstawiane jako zagadnienia prawne i uzasadniające twierdzenie o potrzebie wykładni przepisów, nie mają przymiotu istotnych zagadnień prawnych i nie budzą poważnych wątpliwości w zakresie wykładni wskazanych przepisów prawnych, zauważyć bowiem należy, że skarżący nie sformułował żadnego konkretnego zagadnienia prawnego, które miałyby być przedmiotem interpretacji ze strony Sądu Najwyższego. Ogólnie podniesione przez pełnomocnika skarżącego problemy dotyczące zbiegu uprawnień emerytalnych przysługujących z różnych źródeł zostały już wyjaśnione przez Sąd Najwyższy w uchwale z 15 grudnia 2021 r. (III UZP 7/21, OSNP 2022, nr 6, poz. 58), w której skład powiększony Sąd Najwyższego jednoznacznie wskazał, że ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia

okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291 z późn. zm. w związku z art. 7 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, tekst jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 586 z późn. zm.). Strona skarżąca nie wskazała żadnej przekonującej argumentacji, która mogłaby przemawiać za tym, aby stanowisko wyrażone w tej uchwale wymagało zmiany lub uzupełnienia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto także, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Strona skarżąca nie przedstawiła również jakiegokolwiek argumentacji, która mogłaby uzasadniać oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej. Należy podkreślić, że wskazane w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu wzajemnie się

wykluczają. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że nie można twierdzić, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). To, co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi, nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lipca 2012 r., I UK 118/12, LEX nr 1675225). Zatem nie do pogodzenia z oczywistą zasadnością skargi jest formułowanie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, a także wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662). Pełnomocnik strony skarżącej nie może powoływać się na wewnętrznie sprzeczne przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oczekiwać, że Sąd Najwyższy „wybierze” sobie przesłankę, która akurat będzie „pasowała” do okoliczności danej sprawy.

Zauważyć przy tym należy, że powołanie się na argumentację przedstawioną przez osobę pełniącą urząd Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w uzasadnieniu wniosku o zbadanie konstytucyjności przepisów nie jest uzasadnieniem wystarczającym dla przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Argumentacja ta zawiera wątpliwości wnioskodawcy, co do konstytucyjności przepisów, jednak w żadnym stopniu ich nie przesądza, a w sytuacji braku wyroku Trybunału Konstytucyjnego, nie można uznać, że świadczy ona o rażącym naruszeniu przepisów prawa. Jest to bowiem jedynie opinia osoby składającej wniosek o zbadanie konstytucyjności pewnych przepisów.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

[SOP]

[ms]